

V I J F

V O O R

T W A A L F

C.I.P. Koninklijke Bibliotheek I

Mariën Bert.

I.S.B.N. 90.71573.12.5.

U.D.C. 82.2.

Copyright: Bert Mariën, 1988.

Uitgever (vorige versie): Dilbeekse Cahiers.

Niets van deze uitgave mag worden verveelvoudigd door middel van druk, fotokopie, microfilm en video zonder voorafgaande, schriftelijke toestemming van de auteur.

Een nogal banale titel voor een bundel ontsproten uit de ziel van een romanticus, die er enkel dan nog in slaagt met de buitenwereld te communiceren, als hij zijn gevoelens en indrukken kan toevertrouwen aan het vel papier, dat niets vermoedend bijdraagt tot het zielenheil van de schrijver.

Woorden, die anders nooit door middel van mijn spraakorgaan enige zin of betekenis zouden krijgen, verschijnen nu één voor één op papier, ondersteund door het monotone geluid van mijn schrijfmachine, met de bedoeling eens door het kritisch oog van een achterdochtig lezer onderzocht te worden.

Werkelijkheid en verzinsel versmelten tot één geheel: het sprookjesland van de dichter, de ontvullende pijn ontstaan uit de wreedheden van alledag, de droom die eens een ideaal was, ...

Kortom: mijn leven.

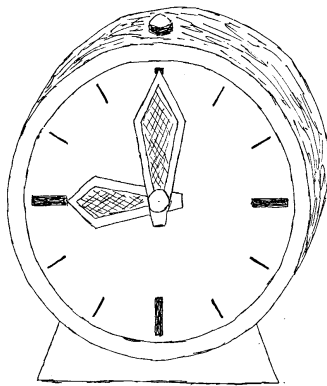
I couldn't believe my eyes,
it seemed to me like paradise.
I saw bottles of beer everywhere,
it was Eden for me, I swear.
But after a couple of days,
I believe it were seven,
I realized it wasn't paradise
but heaven.

V I J I

VROEGER

De wekker

Ik sta op de schouw of ik hang aan de muur,
ook op een vensterbank komt men mij tegen.
Overall waar ik sta tik ik het uur.
(Soms loop ik af om negen.)

Ik klingel en klepel waar ik sta
en maak lawaai voor honderd.
Ik heb noch kind, noch eega,
zo hebben ze mij bedonderd.

Conservenblik

Als jij me aankijkt ga ik reizen
in mijn droomwereld,
waarin ik mijn
wildste verlangens tot
uiting laat komen
en waarin niemand mij
kan storen. Geen wekker.
Ik word enkel wakker
als jij je blik afwendt.
Dat is het einde...

Bloempje

Het is klein en nietig.
Soms kijkt het verdrietig,
als regent
of het stormt.
Het ontwaakt met het ochtendgloren,
volgt de zon gans de dag, droomverloren,
tot ze ondergaat
in het westen.
Dan sluit het zich en zal buigen
alsof de aarde het wil opzuigen,
maar dat zien
de mensen niet.
Want 's nachts is het donker
en als dan zo'n kater-jonker
per ongeluk
wil passeren,
glimlacht hij vertederd en wacht,
urenlang, tot het einde van de nacht,
om het bloempje
te zien ontluiken.
Het wonder is geschied
maar dat weet het bloempje niet:
het gelooft niet
in wonderen.
Het is klein en nietig.
Vandaag kijkt het verdrietig
want het regent
en het stormt.

Soms, als ik in mijn bed lig,
vraag ik me af wat ik die dag gepresteerd heb.
Na lang overleg kom ik dan tot de conclusie
dat ik die dag niets heb gepresteerd.
Waarna ik dan tevreden indommel.

Hij was één man uit één stuk:
hij wist wat hij wilde.
Zij was één vrouw uit één stuk:
zij wist óók wel wat hij wilde.

Onweer

Bomen wiegen. Bloemen dansen.
De wind rukt bladeren af.
Nog krijgt een wandelaar zijn kansen
om te schuilen in een graf.

De regen spettert op de wegen.
Het water stroomt de riolen door.
Geen hindernis houdt het water tegen;
daar bestaan geen middelen voor.

Het onweert met bliksem en gedonder.
Een bliksemschicht slaat op mijn kop.
Nu gaat de zon onder.
Morgen komt de zon terug op.

Geen rozen zonder doornen

Ik ben twintig ongeveer
en heb reeds veel verloren.
Ik heb slechts acht vingers meer,
en ik kan niet goed meer horen.

Met mijn neus is er iets mis.
Ik heb littekens over heel mijn lijf.
Ik ben zo stom als een vis
en mijn rechterbeen is ook wat stijf.

Ik ben voor niets of niemand bang,
ik spring uit metershoge bomen,
want ik probeer al jarenlang
om in het ziekenfonds te komen.

Panorama

Vogels schrijven letters in de lucht.
In de weide graast een koe.
Zilveren vlinders zweven op een zucht.
Niemand ziet dit stom gedoe.

Naast mij staat een oude, trotse berk,
statig wiegend in zijn droom;
voor me enkel een marmeren zerk,
en ik ben een dode boom.

De laatste snaar

De splinternieuwe, zwartlederen koffer
omvatte beschermend een oude gitaar
waarop nog slechts één snaar gespannen stond.
Op zichzelf een verhaal.

De gitarist, de dichter:
een hoopje overschot van mens,
de afgedrupte was van een opgebrande kaars.

Samen met de kaars doofde ook het licht in zijn hart,
stopte zijn denkvermogen
en verlamden zijn soepele vingers.

Diegenen die hem helpen konden wilden niet.
Diegenen waarmee hij wilde praten luisterden niet.
Alleen de éénsnarige gitaar begeleidde hem
naar de afgrond.

En samen met de gitarist, de dichter,
sprong ook de laatste snaar.

Alleen voor jou

Pastelkleuren tegen de hemelkoepel:
een rozig en paars refrein.
De eerste warmtestralen
verdrijven met zachte dwang
de kilte van de nacht.

Zo ook wil ik ontwaken:
langzaam de roes van de slaap
van me afzettend
en het verlangen me laten besluipen
tot ik de moed gevonden heb
je met een zoen te wekken.

Mijn handen worden één,
één met jouw lichaam,
alsook het mijne met die van jou.
En voordat de zon de pastelkleuren verdreven heeft
zal je weten
dat ik nog steeds van je hou.

V O O R

LATER

Tweesprong

Twee straten worden één.
Op het punt waar zij samenvloeien
werpt een oude straatlantaarn
haar schemerig licht
op het natte asfalt.
Hier scheiden onze wegen.
Wij kwamen van de andere kant.

U luistert en applaudisseert,
maar ziet niet hoe elke nacht,
ik, op van de zenuwen,
toch nog mijn pen verkracht.

Hoge hakken. Snelle passen.
Wiegende heupen in een spijkerbroek.
Onder de arm een handtas en
de ogen in de etalages zoek.

Met snelle schreden kom je nader
en even zijn we zij aan zij.
Een vluchtige blik zonder herkenning,
dan ben je me voorbij.

De klok heeft half elf geslagen.
De dag is lang voorbij.
De kinderen zijn al twee uur slapen.
De nacht begint voor mij.

De deur uit en ik de mist in.
Dwalend. Slenterend. Heel alleen.
Weifelend brandt de straatverlichting,
schreeuwend de reclames van cafés.

Ik laat me door muziek verleiden
en open vastberaden de deur,
laat vlug twee liter wijn verdwijnen:
weg zorgen, weg de sleur.

Langzaamaan minderen de klanten.
De muziek wordt afgezet.
Ik ken dat spel, ik weet van wanten
en doe alsof ik er niet op let.

De stoelen worden één voor één
bovenop de tafels gezet.
Ik keer naar huis en heel tevreden
donder ik mezelf in bed.

We gaan van A naar B, van B naar A;
we doen het nauwgezet.
We lopen mooi de lijnen na,
uitgetekend: dik en vet.

En de één die gaat zijn eigen weg.
Onveilig en onzeker.
Dan hartsgeluk, dan rotte pech,
volle of lege beker.

Die éne wordt door anderen verwezen
naar de regels van het spel.
Hij schudt zijn hoofd, zegt heel belezen:
"De rekening krijg ik later wel."

Soms goudgeel en bruin omrand,
soms zelfs iets oranje,
sommige gekruld, andere getand,
sommige met minder franje;

zo vallen ze blad voor blad
en blijven als verstart.
En met elk herfstblad dat valt
daalt de winter in mijn hart.

Ik zie je nog, langharige knul,
met al je domme gebreken.
Je haarband was je kenteken, om
over je dorst maar niet te spreken.

Je zag de wereld aan jouw voeten
en klinkende munt in bank of kluis.
Maar honger, ellende en liefdenood,
die dacht jij niet in huis.

De deuren die voor jou werden geopend,
die liep jij mooi voorbij.
Ik weet waarom: ik was het zelf,
die deuren waren er voor mij.

Maar nu je voor gesloten deuren staat
en je nachten bitter schreit,
nu niet meer voor je wordt opengedaan,
heb je dan geen spijt?

Ik zie je nog, langharige knul,
over vellen papier gebogen,
en hoe je pen de bladzijden vult,
ondanks de mist voor je ogen.

De minuten schijnen dagen,
de nachten lijken eeuwen,
en toch, bij elk ontwaken
uit het slapen en niet slapen
begint het weer te leven.

Begint het weer te leven:
het verlangen in mijn geest.
Drift geselt mijn lichaam,
het martelt een eenzaam
ongelukkig beest.

Het ongelukkig beest,
niet eens uit den boze,
verlangt naar vrede, geen wapens,
naar liefde tussen lakens,
iemand om lief te minnekozen.

Om lief te minnekozen:
een warm, zacht lichaam,
dat leeft om te geven,
dat krijgt om te geven
aan een ander lichaam,

of een ongelukkig beest.

De weemoed van het najaar
is in de sneeuw verdronken.
De bomen, kaal, staan hier en daar
in het zonlicht toch nog te pronken.

Want elke boom heeft iets van vuur
– waar hij anders zo van huivert –
en schittert elke minuut van het uur,
weerkaatst het licht in sneeuwkristal gezuiverd.

Dan loopt het water langs zijn bast,
van twijg over tak naar stam in de grond.
De aarde houdt het water vast
want zij gelooft stellig dat er weer een lente komt.

Ik kan het je niet zeggen
omdat je er niet bent:
je mond, je neus, je lippen,
de natuur heeft je verwend.

Ik leun wat tegen je foto,
vastgespijkerd aan de muur:
jouw glimlach voor altijd vereeuwigd,
je ogen vol van vuur.

Toch gek die twee contrasten,
waarnaar ik uren tuur:
jouw warme, zachte lichaam,
tegen zo 'n harde, klamme muur.

Ik ben de weg opgegaan
die ik de goede dacht.
Ik ben niet blijven staan
en ik werd niet opgewacht.

En waar ik ook keek,
ik zag er niet één.
Paniekerig en van streek
liep ik daar heel alleen.

Ik dwaalde door het duister
(er leidde mij geen ster).
Ergens klonk gefluister.
De stemmen klonken ver.

Me oriënterend op mijn gehoor
keek ik niet waar ik liep
tot ik plots elk houvast verloor...
De kuil was gelukkig niet al te diep

maar de wanden waren steil,
er was geen uitkomen aan.
De stemmen werden ijl.
Zij waren weggegaan.

De val klapte dicht,
de dood zou weldra komen.
Ik sloeg mezelf in mijn gezicht:
ik had de verkeerde weg genomen.

Als ik vandaag aan je denk,
doe ik dat morgen ook.
Als ik vandaag over je schrijf,
doe ik dat morgen ook.
Als ik vandaag van je hou,
doe ik dat morgen ook.
Als ik je vandaag vergeten ben,
ben ik gisteren gestorven.

Jij bent voor mij als de zon voor de aarde:
je werpt er licht op,
maar je bent even onbereikbaar.

Door verdriet en verlangen
heeft een muze mijn geest bevangen.
En door het gekronkel van mijn pen
op het maagdelijkwit papieren vel
werd in mijn hart tweedracht gezaaid.

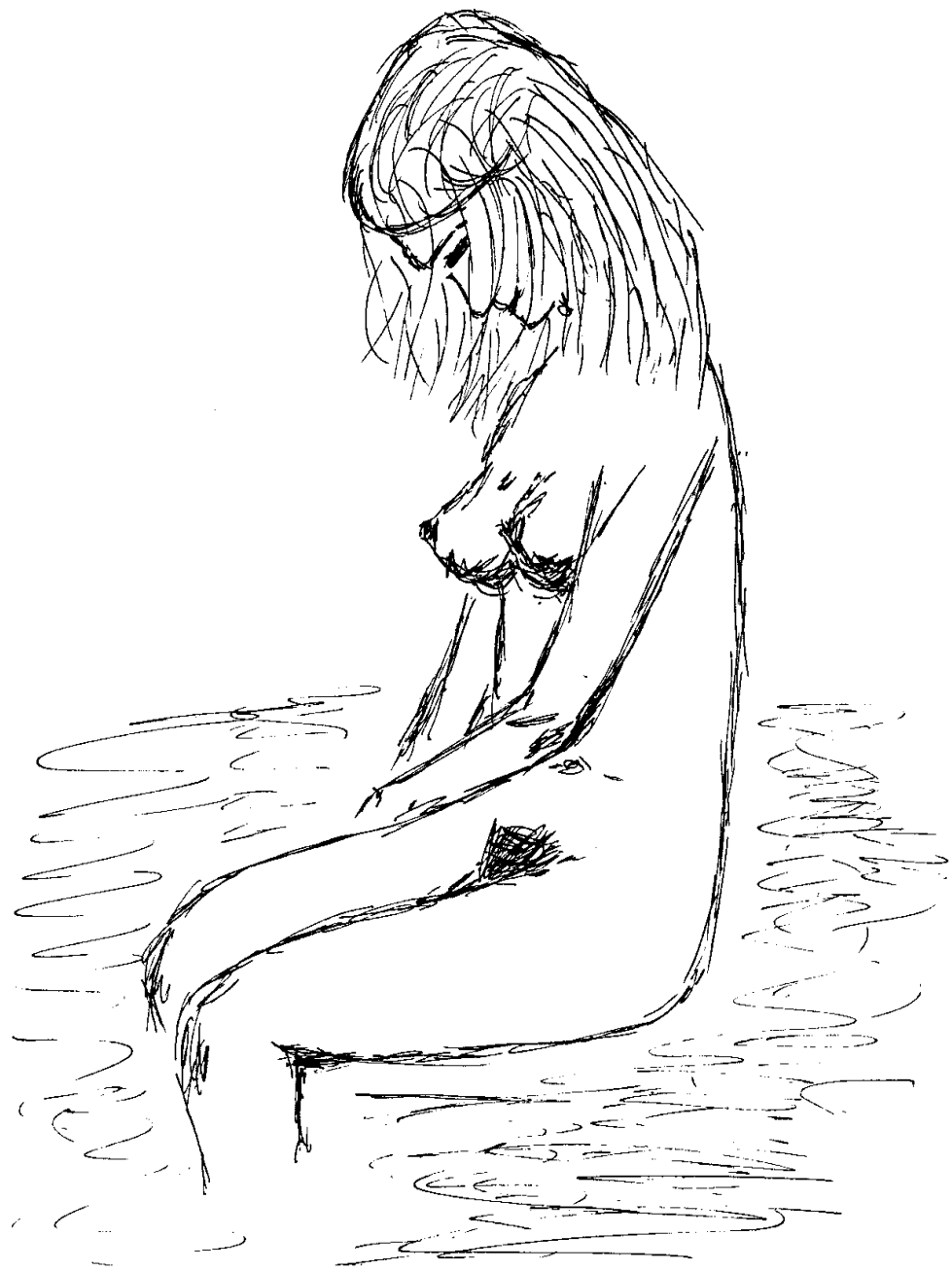
Voorbij I

Nooit meer jouw verliefde ogen,
jouw lichaam tegen het mijne geperst,
je handen strelend, je mond halfopen,
vragend, smekend, in mijn nest.

Nooit meer dat gevoel van vrijheid
gevangen in ons samenzijn,
van warmte en geborgenheid
door samen één te zijn.

Nooit meer mijn hoofd tegen jouw borsten,
jouw haren over mijn aangezicht,
onze lichamen als in elkaar gevlochten,
jouw glimlach als je naast me ligt.

Nooit meer dat verzadigd verlangen,
van liefde dronken, keer op keer.
En niemand die je kan vervangen.
Nooit meer.

Vorbij II

Jij bracht het licht,
zodat ik blind en roezig
een nieuwe wereld kon verkennen.
En ik warmde me aan het licht,
dat ik niet meer zag
maar in extase kon beleven.
Ik werd slaaf van het licht.
Niet door een zweep,
maar door verlangen gedreven.
Ik aanbid het licht.
Aan jouw voeten smee ik:
streel mij met jouw handen.
In jouw handen ben ik als was:
kneedbaar, maar gelukkig.
In jouw tegenwoordigheid
ben ik mezelf niet meer
maar een onderdeel
van wat we samen zijn.
Aan jouw boezem ben ik
de betekenis van eenzaamheid vergeten.
In jou vond ik
de zin van de toekomst.
Toen jij de stroomkring verbrak
is het licht uitgegaan
en is een stuk van mezelf
doodgewoon
dood gegaan.

Deze kamer vol van snuisterijen,
mij zo bekend en toch...
De boeken, de platen netjes in hun rij en
het orgel, de piano, de gitaren, en nog.

Deze kamer is mijn schuilplaats,
Tom Waits is er ook geweest,
en met verschillende van de maats
was het er regelmatig feest.

Deze kamer is nu mijn gevangenis;
ik ben er zelf cipier.
En was het niet omdat ik je mis,
ik bleef voor altijd hier.

Verlangen

is voor de één een dag zonder zorgen,
van betaalde rekeningen en het debet op de bank,
van vrouw en kinderen en elke morgen
een zacht gekookt ei en vers brood op de plank.

Verlangen

is voor sommigen een carrière,
van rijk zijn, en beroemd in gans het land,
van overwinningen, het neerhalen van elke barrière,
van niet kijken naar de mensen aan de andere kant.

Verlangen

is voor anderen dan weer romantiek,
is sentiment, is liefde voor een rusteloze ziel,
die luttele minuten in een portiek
van niet weten wat zeggen, omdat er niet echt iets te zeggen viel.

Verlangen

is ook zoals dit blad papier
waarop de woorden nog niet waren verschenen.
Want voor woorden zoals deze hier,
daarvoor moest eerst de schrijver wenen.

Hoe zal ik zeggen wat er in me omgaat?
Welke woorden dienen dit doel,
om zonder teveel omslachtigheid
te zeggen hoe ik me voel?

Hoe omschrijf ik die kwade nachten
van rusteloos woelen in mijn bed,
van even slapen en dan weer wakker,
van even iets drinken en nog een sigaret?

Hoe verwoord ik mijn verlangen
zodat het niet tot klagen wordt?
Toch, bij verdriet en hartsbelangen
schieten woorden vaak te kort.

Hoe verklaar ik die eenzaamheid,
doorspekt met menig drankgelag,
die nachten dolend door de straten,
op zoek naar vrienden die ik niet zag?

En dan zijn er nog die momenten
dat je even bij me bent.
Dan besef ik telkenmale:
bij jou heb ik geluk gekend.

Jouw ogen die eens naar mij lachten
beantwoorden nu mijn ogen niet.
Zij zien jouw toekomst, zij zien jouw plannen,
maar mijn verdriet, dat zien zij niet.

Egidius, waer bestu bleven?

Egidius, waer bestu bleven?
Mi lanct na di, gheselle mijn;
Du coors die doot, du liets mi tleven.

Dat was gheselschap goet ende fijn,
Het sceen teen moeste ghestorven zijn.
Nu bestu in den troon verheven,
Claerre dan der zonnen scijn;
Alle vreucht es di ghegheven.

Egidius, waer bestu bleven?
Mi lanct na di, gheselle mijn;
Du coors die doot, du liets mi tleven.

Nu bidt voor mi, ic moet noch sneven,
Ende in de weerelt liden pijn;
Verware mijn stede di beneven.
Ic moet noch zinghen een liedekijn;
Nochtan moet emmer ghestorven sijn.

Egidius, waer bestu bleven?
Mi lanct na di, gheselle mijn;
Du coors die doot, du liets mi tleven.

Jan Moritoen.

Koud verkleumd lichaam. Dood, beslist.
De aarde heeft jouw lichaam in bezit genomen.
De regen sijpelt door tot op je kist.
Het hout verrot. De lijkvreeters komen.

De dagen gaan voorbij, worden X-aantal jaren.
Mijn haren zullen vergrijzen of ik word kaal.
En nog zal ik uren naar je smoelwerk staren
met mijn ogen dicht, nog menig maal.

En toch zal ook eens de dag komen
dat ik je niet meer missen zal,
dat het licht ook mij wordt ontnomen,
zanderige grond mijn bed, marmer mijn spreij zijn zal.

Nog denk ik aan vroeger en zie ik je vlak voor me:
je lachende ogen of je troebele blik,
je verdriet, je grapjes, je geluk; ach hoor me.
Wij waren vrienden: jij en ik.

Jij hebt de tijd geen tijd gelaten
en voerde oorlog tegen je eigen bestaan.
Je vocht tegen het leven, dat je hebt verlaten.
Je hebt gewonnen en ik heb niets gedaan.

Toch had jij gelijk. Ergens.
Maar ik keer op mijn schreden terug.

Doelbewust deed ik mijn eerste stap,
doelbewust en iets te vlug.

Ik was er zo van overtuigd
dat deze weg de juiste was.
Maar de beoogde eindeloze zee
bleek slechts een kleine, modderige plas
waarin geen leven mogelijk was.

En toch ben jij ook die weg gegaan.
Maar waar jij bent verder getrokken
ben ik twijfelend blijven staan.

Nieuwsgierig, dat wel, naar wat ik vinden zou
als ik de plas zou oversteken
door de blindmakende, duistere nevels,
naar het mij onbekende leven.

Maar ik keer terug. Nog onwetend over het verborgene.
Geen glimp werd mij gegund, geen tekenen.
Het verlangen om bij jou te zijn besluipt me.
Zo heersen de doden over de levenden.

's Morgens. Broodjes in De Haan.
Het opmonterende aroma van koffie
maar vooral jouw glimlachende mond,
jouw verliefde ogen,
ons samenzijn.

Het hotel met een kamer voor één nacht.
Twee éénpersoonsbedden tot elkander gebracht,
tot verlangen overgaat in intens genot.
Waarom toch zijn de nachten zo kort? –

Jij: voor de wastafel met de spiegel;
ik – zittend op een bed –
fixeer dit bezig portret.
– Een herinnering voor later. –

Als intens genot weer verlangen wordt
en afscheid nemen een gewoonte,
als herinneringen overgaan in tranen,

dan is er nog een tafel voor twee
bij het raam,
en de geur van goede koffie
bij de warme broodjes.
's Morgens,
in De Haan.

Zoals ik jou nu zie ben je nergens
en toch op zoveel plaatsen tegelijk.
Soms vind ik je nog, dwalend,
als ik diep in me kijk.

Want niet enkel in mijn gedachten,
niet in mijn hart alleen heb jij vertoefd.
Vanaf mijn hoofd tot het topje van mijn tenen
heb jij mijn hele lichaam doorploegd.

Maar geen gewassen zijn er uit ontsproten,
al was het zaaigoed van degelijke kwaliteit.
Ik oogstte enkel de achtergelaten sporen,
de littekens, waar de ploeg de aarde snijdt.

Morgen:

De geboorte. Een sluimerende geest.

Een lichaam, nog niet voor pijn bevreesd.

Kruipend. Vallend. De mond beweegt.

Iemand heeft hem, of haar, spreken geleerd.

Middag:

Je geest wordt stelselmatig verfijnd,

je levenswandel mooi omlijnd.

Je verlangens worden onderdrukt.

Het juk der slavernij wordt opgesmukt.

Avond:

Het vuur laait nog even hoog ten top.

Een beperkte vrijheid legt men je op.

Een laatste klaagzang op het motief;

met de coda verdwijnt je laatste grief.

Nacht:

De dood. Het onbekende. De duisternis.

De toekomst die het einde is.

Wat is toch de zin van ons bestaan:

even ontwaken voor het slapengaan?

EN NU?

T
W
A
A
L
I

Jarenlang al wil ik schrijven
over blijheid en plezier,
over mensen die beweren:
"Ik ben nu écht gelukkig hier."

Ik blijf altijd mezelf verbazen
hoe zonneschijn mij regen wordt.
Hoe iets dat eerst uitbundig was
tot iets neutraal wordt ingekort.

Nachten lang heb ik liggen denken
waarom ik alt' zo triestig ben.
Triest en toch ook zo gelukkig,
de droefheid zit 'm in mijn pen.

"Lukken of mislukken?" is een levensvraag
waarop het leven zelf het antwoord is.

De wijze is niet enkel hij die slaagt
maar ook diegene die het leven naar zich toe kan trekken.
Niet enkel de filosoof of
de dokter die elke dag tachtig patiënten ontvangt of bezoekt
en de weelde van een gezonde geest
in een gezond lichaam weet te waarderen.

Een affectieloos leven heeft mij tot onwijsheid gedreven of...
misschien heb ik er doodgewoon voor gekozen.
Het verleden is te ver weg
om me een duidelijk beeld
van de geschiedenis te vormen.
Toch zal dat verleden mijn toekomst bepalen,
al weet ik vandaag niet meer
wat er gisteren is gebeurd,
niet wat de volgende dag zal brengen.
Vergetelheid is het heden, niet het verleden
want toen besepte ik nog wat ik nu niet meer kan herinneren.

De waas – de roes –
de ontzuivering – de kater –
de waas – ...
Het monotone cliché van een lichaam dat,
gefolterd door een verbitterde geest,
niet meer tot spontaniteit in staat is.

De vermomming die mij ontsiert
verbergt een morbide glimlachend gezicht.
Mijn ogen lachen allang niet meer
gelijk met mijn mond.

Was het dan al avond geweest
toen het donker werd,
het zou normaal hebben geleken.
Maar de duisternis viel in
bij de middagzon:
een zwarte nevel waarin blinde ogen keken.

Tastbaar was deze duisternis.
Ik kan haar voelen
en het gevoel verving mij
met een zwaarmoedige, trieste warmte.
Gewis een surrogaat.
Al heb ik nooit het oorspronkelijke gesmaakt.

Of toch, misschien in een grijs
en ver verleden,
vóór het kind ophield kind te zijn.
Zou het kind het niet prettig hebben gevonden
en verloochende het datgene
wat zijn leven zou bepalen: gelukkig zijn?

Was het dan al avond geweest
toen het donker werd,
het zou normaal hebben geleken.

Vijf voor twaalf

Om vijf voor twaalf
werd niet de droom werkelijkheid
maar de realiteit een nachtmerrie,
het verleden een obsessie,
de toekomst een illusie.

Om vier voor twaalf
kon ik nog net een moment ervaren
hoe mijn leven was gedurende jaren.
Een gevoel van heimwee
telde de lange seconden mee.

Om drie voor twaalf
moest ik even de ogen sluiten
en sloot ik de wereld, de oude wereld buiten.
Want wat je in je binnenste ziet
verdraagt het daglicht van die wereld niet.

Om twee voor twaalf
deed ik langzaam de ogen weer open.
Voorzichtig ging ik langs de tralies van mijn gevangenis lopen.
Is er een uitweg en waar?
Zo ja: gebruik ik hem of blijf ik maar?

Om één voor twaalf
moest ik gaan beslissen
of ik vóór of achter het net zou vissen.
Hoe moeilijk is de stap naar het onbekende?
Hoe overleef ik, zo mogelijk, mijn ellende?

Twaalf uur!!!
Nog heb ik geen keuze gedaan.
De balans is in het midden blijven staan.
Geef me de kans, door even niet op te letten,
om de klok vijf minuten terug te zetten.

Je ziet het aan de bomen.
Je merkt het aan het gras,
de drukdoende vogels,
het buiten hangen van de was.

De wind en de regen
blazen het leven nieuw leven in:
we gaan weer nesten bouwen,
we gaan er weer tegenin.

En nu, op deze avond,
nu het langzaam frisser wordt,
wil ik rustig blijven liggen
tot het in mij óók lente wordt.

Want de herfst nam al mijn bladeren
en de winter dekte ze toe.
De sneeuw is gesmolten.
Ik voel me moe, te moe.

Ik zag je komen,
jij viel op tussen de anderen.
Met mijn ogen volgde ik de belichaming van mijn verlangen:
je leek me zo puur, nog zo onverdorven.
– Ik zou het zelfs 'maagdelijk' durven noemen. –

Mijn ogen reisden langs de begrenzing van je lichaam
en... ik vond het goed.

We speelden met elkaar een spel zonder woorden:
telkens ik naar jou keek, wendde jij haastig je blik af,
telkens jij naar mij keek, ontdekte ik net een ander object van interesse.
We wisten beiden dat we het wisten.

Eén keer verstrengelden onze blikken zich aan elkaar.
Ik kon alle kleuren van jouw prachtige ogen zien
en ik gleeed, onweerstaanbaar aangetrokken,
naar de diepste plekjes van het oerwoud
dat de naam 'vrouw' draagt,
en... ik vond de bodem vruchtbaar.

Ik liet jou binnen in de puinhoop die ik toen was
en ik beleefde dankbaar jouw warme aanwezigheid.
Jouw ogen hielden mijn ogen vast tot ik de ketting verbrak,
met het spijtige gevoel en het pijnlijke besef dat
wat we beiden wilden
niet gebeuren zou.

Hoe komt een mens het leven in?
Hij weet het niet.

Niet dat hij niet is aangekondigd want
zelfs al maanden vooraf wordt men verwittigd van zijn komst.
Alleen de persoon in kwestie blijft onwetend
en voltooit in een ongecontroleerd automatisme,
met zachte dwang zijn aandeel
in het menselijk voortbestaan.

Na de geboorte herstelt zich het evenwicht.
Moeders buik wordt weer vlakker en haar borsten
vervullen de hun toegeschreven functies.

Terwijl het kind nog aan moeders boezem ligt
is vader al druk in gedachten bezig met rammelaars en treintjes.
En niet enkel in gedachten.
Vond moeder hem gisteren niet op zolder,
ijverig rommelend tussen allerlei kartonnen dozen?
En was het niet de doos geweest met zijn, uit kindertijd bewaard, speelgoed,
die het mikpunt was van deze speuractie?
Was het niet vader geweest, die moeder erop betrapte
dat zij het beertje van kindlief zat te knuffelen?

En dan moet je die ogen zien.
Bij tijd en wijle stralen zij een
oneindig zorgeloos,
kinderlijk geluk uit.
Alsof zij herleven.

Het kind is onwetend van al deze bewegingen
geactiveerd door zijn persoontje.
Het wist niet dat het zou komen.
Het weet niet wat het zal worden.

De tooghanger

De tooghanger is iemand die drinkt,
niet altijd omdat iets hem niet zint.
Soms enkel een vlucht uit het jachtig bestaan:
even genieten voor het slapengaan.

Mijn gitaar

Vrouwelijk, mij toegenegen.
Weinig vragen, toch veel geven.
Zes snaren, ontelbare tonen.
Hier ergens moet mijn ziel in wonen.

Afscheid van Boechout

Grauw is de kleur die past bij het uur van afscheid
want waarvan je afscheid neemt zie je meestal nooit meer terug.
Voor sommigen is het begrip 'tijd' enkel een praktische noodzakelijkheid,
maar voor mij is de dood te traag, het leven te vlug.

Afscheid en tijd gaan altijd samen.
Als je tijd gekomen is neemt men afscheid aan het graf
en men begint een hoop onzin over je uit te kramen:
hoe je vroeger was, en: "Eindelijk! We zijn er vanaf."

Er is ook het afscheid tussen de nog levenden
en men zegt: "Het heeft nu zijn tijd wel geduurd.
Het was mooi. Het was goed. Het was slecht. Het kon beter."
En met nog meer van zulk fraais wordt het afscheid geborduurd.

Toch, soms is het goed om afscheid te nemen,
al gaat het moeilijk en met pijn om het hart.
Erger nog is het om geen afscheid te nemen
van hen die je dierbaar zijn en die je meedraagt in je hart.

Want dan blijf je achter met een gevoel van: Ik moet nog iets zeggen.
Al is het maar een enkel woord of een klein gebaar.
Dat geeft je gemoedsrust. Er valt niets meer uit te leggen.
Een afscheid 'versterkt' ook de band tussen elkaar.

Nu is dan ook mijn beurt gekomen
en ik wou dat ik wist wat ik zeggen wil.
Ik had jullie eigenlijk iets vrolijks, iets moois en kleurigs willen tonen.
Toch maak ik het donker en stil.

Want het regent tranen hier vanbinnen
en ik voel dat het waterpeil gestadig stijgt.
Ik weet dat er onder jullie zijn die ik zal missen,
niet altijd of niet enkel alleen in momenten van eenzaamheid.

Ik weet dat het laf is om zo afscheid te nemen,
maar de woorden zijn eerlijk en gaan samen met mijn gevoel.
Ieder van jullie is nu een stukje van mijn leven.
Ik zal ze bewaren.

Het gaat jullie goed.

Carine, Chris (sport), Corinne, Daniël (A), Jos, Lief (kook),
Luc, Luc (relaxatie), Marion (A), Mark (nacht), Pat (A), Paula,
Remi, René (O), Renilde (nacht), Ronny, Simone (A), Swa,
en de rest van de bende ...

Slechts vier woorden

Ik zal nog veel moeten lezen
voordat ik eindelijk eens iets zinnigs schrijf,
iets dat goed is om te onthouden,
een filosofie, een waarheid buiten kijf.

Maar eigenlijk ken ik slechts vier woorden,
waarvan er twee rijmen op kou.
Het is met die woorden dat ik jingleer
om te zeggen dat ik van je hou.

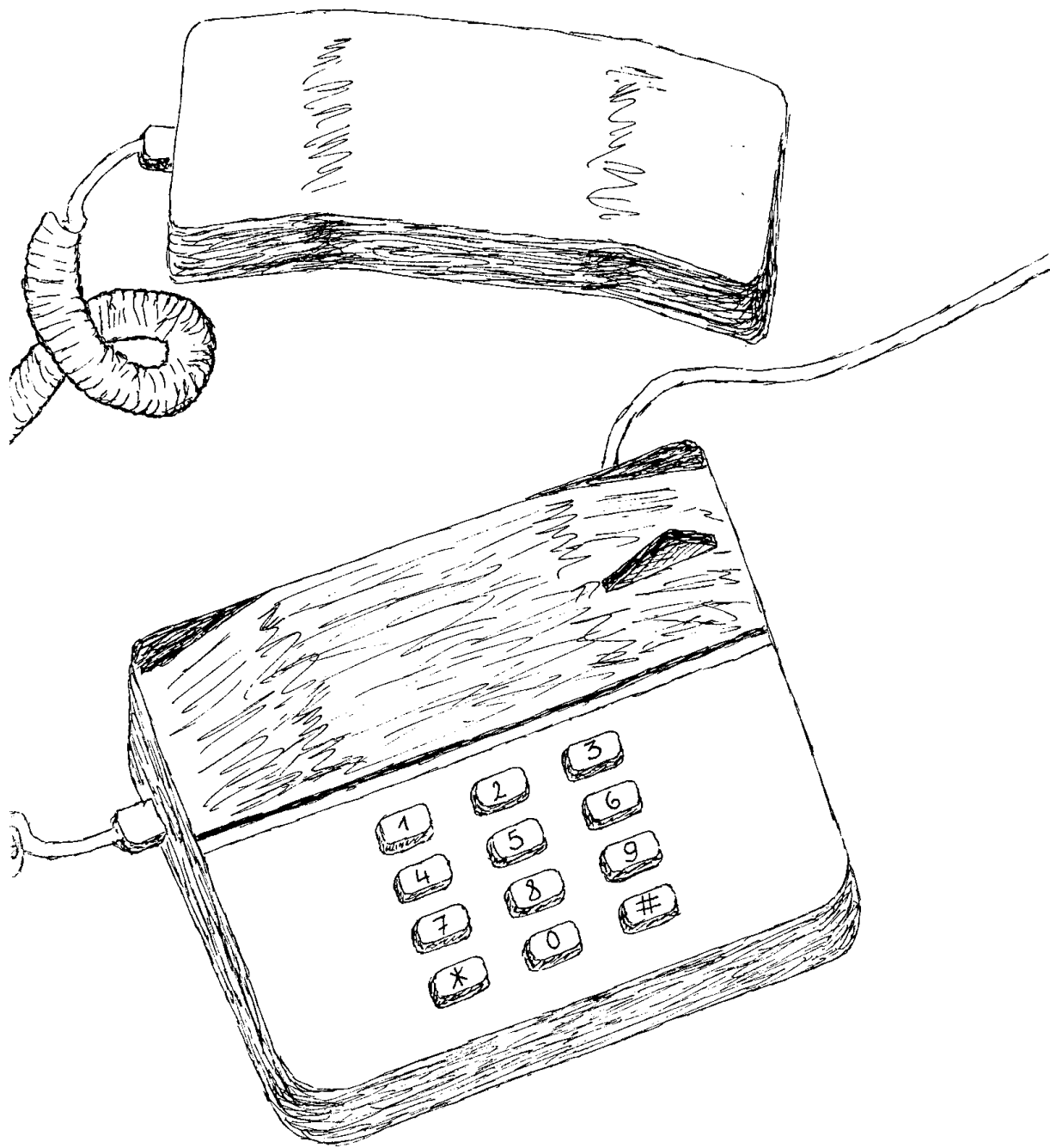
Bunker

Wat ik voel zit vast in een bunker
van gewapend, solide beton.
Niets kan eruit, niets kan erin:
geen lucht, geen daglicht, geen straaltje zon.

Verdriet en pijn zijn er verankerd,
en hoop en liefde vastgeketend aan de muur.
Hartstocht werd er eenzaamheid.
Zoete vruchten smaken er zuur.

Zo heb ik mezelf bedrogen en
doordat het er eerst zo veilig leek
heb ik de sleutel weggeworpen
en vind ik nu geen uitweg meer.

Elke dag wordt de ruimte kleiner,
want kijk, de muren komen op me af.
Het is nog een kwestie van dagen.
Dan ben ik er vanaf.

Telefoon

Ik wilde je telefoneren
met zo 'n zwart belle-ding,
om je stem te kunnen horen
en hoe het nu verder met je ging.

Ik nam de hoorn van de haak
en drukte negen toetsen in;
een interzonaal gesprek
voor een goede, verre vriendin.

Ik hoorde je telefoon overgaan:
veertien, vijftien, zestien maal.
Niemand reageerde
op dit alledaags noodsignaal.

"Nu ja, dan geen stem vandaag.
Maar morgen zie ik jou volgens afspraak weer."
En met de gedachte aan jouw stem en glimlach
legde ik, toch tevreden, de hoorn neer.

Heel even maar

Hou me vast, neem me in je armen.
Streel met je handen door mijn haar.
Laat dit koude lichaam zich verwarmen,
al is het maar even, heel even maar.

Kus me nog voor je weggaat
en kijk, nee kijk niet meer om.
Ik wil niet dat je me ziet huilen.
De tranen drogen wel op het beton.

Verlangen

Ik was niet echt verwonderd
toen het gevoel zich weer manifesteerde.
Dat eeuwige, vertrouwde gevoel
van een onbegrensde begeerte.

Het nestelde zich in mij als een schip
dat uiteindelijk zijn thuishaven heeft gevonden,
om daarna verraderlijk en met geweld
de kademuren te verwonden.

Het bonkt en beukt tegen mijn ingewanden,
veroorzaakt wilde stromingen in mijn gemoed,
rijt met zijn boeg oude littekens open,
scheurt de kanalen van mijn bloed.

Ik ervaar dit stampend verlangen
dat uit zichzelf geen vluchtweg weet,
en zie met lede ogen toe
hoe het zich een uitweg vreet.

Pluche

Ik heb een klein lief hondje
dat ik niet meer missen wil.
Hij bijt niet, maakt nooit kabaal,
rent niet, blaft niet, is dus stil.

Zijn lange, harige oren zijn
als draperieën aan weerszij van zijn snuit.
Hij heeft een kort en koddig staartje,
maar niets dat op een stamboom duidt.

Zindelijk is hij als niet één.
Ik hoef hem zelfs nooit uit te laten.
Op zijn buik plakt een etiket:
'Wassen op 35 graden'.

Tot Jotie

Is het toeval dat ik net nu
de 'Verzamelde gedichten' van Jotie T'Hooft moest lezen?
Het boek stond al jaren netjes in het rek.
Het werd enkel eens vluchtig ter hand genomen
en even snel weer teruggezet.

Nu las ik de pijn die zijn ziel verteerde,
en ik kon door mijn tranen heen
de doem in 's mans ogen zien,
de wanhoop en het verlangen naar
de uiteindelijke opheffing van zijn leven.

Zijn Zwarte Ridder dwaalt nog altijd rond
in de duisternis van de nacht,
als een onverzadigbare, hongerige wolf,
en verbergt zijn gelaat in de donkere plooien
van zijn zwartfluwelen mantel.

Hoe eerlijk ook de dood mag zijn,
zo vals is zijn dienaar,
die je langs achteren besluipt
als je je verzetten wil.

Toen ik in zijn ogen keek, wist ik:
mijn tijd is nog niet gekomen.

Het is niet zo dat, als ik niets zeg,
ik niets te zeggen heb.
Het is ook niet zo dat, als het nacht is,
dan de zon niet meer schijnt.
Het is niet zo dat de maan er niet meer is
omdat je ze niet ziet.
Het is niet omdat jij wegbent
dat je niet meer bij me bent.
Toch voel ik me zo alleen...
Het is niet omdat je geen tranen ziet
dat ik niet meer ween.

's Nachts

's Nachts gaan mijn poorten open
en ga ik op zoek naar verteerbaar genot.
Dode ogen worden weer levend.
Met elk glas tart ik het lot.

's Nachts ben ik de dief, die op kousenvoeten
heel handig zichzelf besteelt.
In een roes vermoord ik de grauwe hoop op leven.
bewust onbewust (of wat 'onbewust' heet).

's Nachts is mijn tijd van compensatie,
ik verdrink wat graag mijn lusteloosheid
en verkracht mijn natuurlijke zinnen.
Een hoopje slurpend vlees is al wat overblijft.

Als het laatste spiertje besef
dit getergde lichaam heeft verlaten
en een donkere nevel zich over mijn geheugen spreidt,
dan is uiteindelijk het doel bereikt,
en dank ik de dief voor mijn bewusteloosheid.

Leugenaar

Bitter zijn de woorden die ik meermaals heb neergepend
en, zo mogelijk, nog bitterder zijn mijn gedachten.
Ik vind geen rust in dit koude, eenzaam ogende bed
en geen warmte om deze, bijna constante pijn te verzachten.

Ik kronkel mij in allerlei houdingen en bochten
tot ik opgerold als een foetus de pijn toch binnen hou,
al had ik dikwijls graag geschreeuwd of gebruld,
of geschreid in de armen van een vrouw.

Doch dan is er de vrouw die huilt en steun zoekt.
En zij verwacht de sterke, mannelijke armen, troostend, omhelzend.
En ik, zwak creatuur, vind geen woorden, geen tranen,
en doe doelbewust wat van mij wordt verwacht:
ik fluister lieve leugens in haar oren,
zolang zij het horen wil, de ganse nacht.
Ik heb het als leugenaar al ver gebracht.

Ik ben de speler die zelf speelbal is
en dirigeer wat mij wordt opgelegd.
Al had ik graag een deelnemer geweest
aan een spel zonder bal,
waar deze wereld geen weet van heeft.

'Fair play': twee woorden
die zelfs in de warmte van jouw oksels
hun betekenis verliezen:
manipulaties horen nu eenmaal
bij de regels van het spel.

Toch wil ik mij niet schuldig voelen
bij wat ik jou heb aangedaan;
wie niet verliezen kan
hoort niet te spelen.

Ik heb mezelf overtroffen:
jij stond schaakmat,
ik stond pat.

Kwetsbaar zijn de pionnen waarmee men speelt.
Nu ik weet wat winnen is
had ik liever weer verloren.

Er is altijd iets dat overblijft
als het oorspronkelijke is verdwenen.

Zo resulteert liefde en tederheid
vaak tot pijn, die kortstondig kan worden geblust
door de man achter de tapkast
die maar wat graag de glazen vult.

De dorst is groter dan het gebodene
en het verlangen groter dan het bewustzijn.
Zo ontardt elke pijn
van hem (of haar) die niet meer verwerken kan (of wil)
in een kater,
want, hoe lang ook gerekt, tijdelijk is de roes
die het euvel met zachte dwang verdringt.

Als de zon voor de tweede maal ondergaat
hoop ik mijn bed te vinden.
De dekens zullen mij warm omringen
als een koude omhelzing zonder gevoel.

's Morgens lees ik de pijn
in vochtige, bloeddoorlopen ogen
en weet ik de vermoeidheid achter het ongeschoren gelaat.

Ik ben niet het oorspronkelijke,
noch draag ik er iets van mee.
Ik ben wat overblijft.

De zin van het leven
is voor sommigen verweven
in de vezels van het touw,
dat dragend, wurgend de nek omsluit.
Het perst de laatste adem uit
en kleurt de blanke huidskleur grauw.

Is dan alles tevergeefs geweest?
Bestaat er geen rust voor een gekwelde geest?
Of kan dit de bedoeling zijn:
dat we rusteloos blijven zoeken
– ook in gesofisticeerde boeken –
en nooit vinden wat er zou moeten zijn?

Omdat het er niet is? Misschien.
Maar wat zou er gebeuren indien
het ooit zou worden gevonden?
Ik heb het gezochte nooit aanschouwd,
het zoeken is waarschijnlijk fout,
maar ik geloof soms nog in wond'ren.

Gek onlogisch

Het huis is leeg. Of toch niet?
Er is de televisie die uit staat en de radio die nu niet speelt.
Ik hoor de geluiden van het verkeer,
blaffende honden, dichtslaande deuren, lawaai dat mijn stilte steelt.

Toch is hier buiten mij nog iemand,
die iemand die ik soms ben en dan af en toe weer niet.
De persoon die zich stiekem verschuilt
in opbergmappen of audiocassettes, en die je niet ziet.

Als dan zo 'n map geopend wordt,
lees ik zijn gedachten en voel ik zijn aanwezigheid;
of ik luister naar zijn stem,
zijn droefgeestigheid op banden van bedenkelijke kwaliteit.

Als hij er is ben ik er even niet.
Toch kruisen onze wegen zich vaak, op zichzelf al een bewijs
dat dit niets met schizofrenie te maken heeft.

Gek en hoe onlogisch ook,
dat ik beweer dat ik eenzaam ben. Hoe kan ik eenzaam zijn,
met het besef dat er nog iemand in mij leeft.

Lang was het geleden,
wij samen ergens alleen
iets samen doen.
Al is het dan enkel
samen koffie drinken.

Ik wil je nog altijd aanraken:
mijn vingertoppen zachtjes
langs jouw wangen laten glijden
terwijl ik in jouw ogen tracht te ontdekken
wat er in je omgaat.

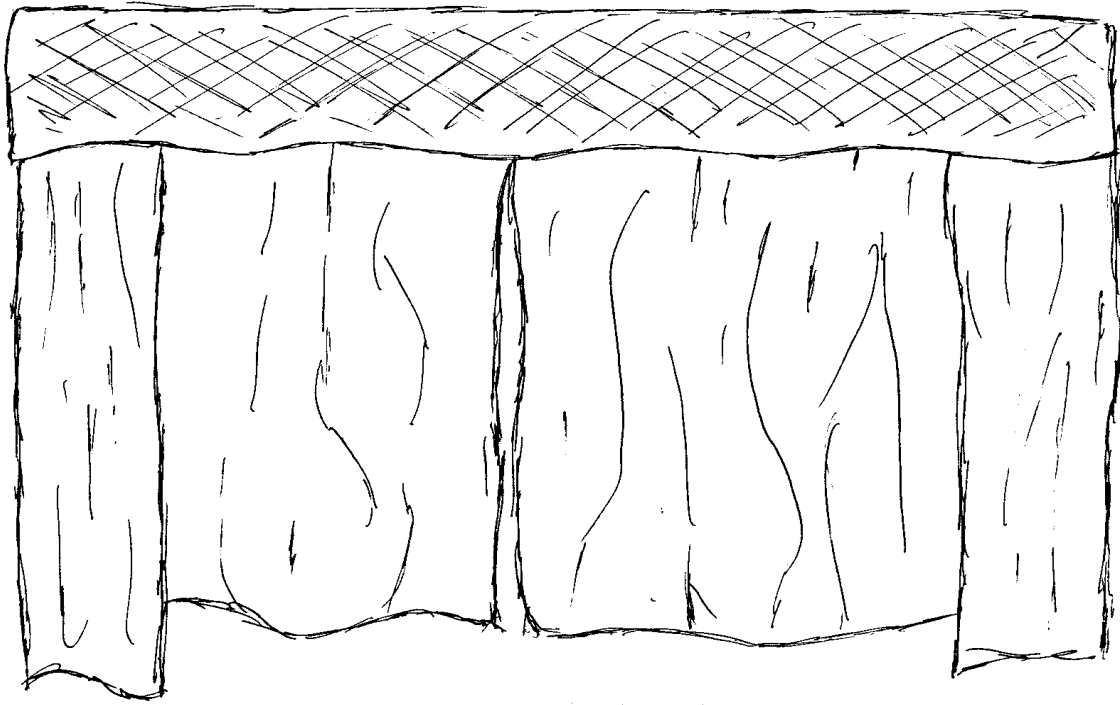
Ik wil nog altijd met je spelen,
jouw lichaam verwennen
omdat ik weet dat jouw genot
overgaat op mijn lichaam.
Ik kan het nog steeds voelen,
van vroeger.

Liever dan met jou te praten
wilde ik met je rollebollen,
nachten, weken, jaren, ...
want ik ken nog jouw manier
van rollebollen.

Aan elk gesprek komt een einde.
Ons samen zijn is, zoals steeds, te kort;
de tijd heeft nooit medelijden
met ons gehad.

Ik kijk van je uitgestoken hand
naar je rozige wangen
maar besluit toch maar
om je de hand te drukken.
Ik heb zó nooit graag afscheid
van je genomen.

Getroost door jouw glimlachend wuiven
als je wegrijdt
kijk ik je verdrietig na.
Ik had je zo graag in mijn armen genomen.

Soms zet ik ramen
en deuren open
zodat
de atmosfeer
waarin ik leef
aangenaamer wordt.

Soms

doe ik
bij valavond
de gordijnen dicht,
zodat
niemand nog
kan
binnen zien.

INHOUD:

Voorwoord	3
I couldn't believe...	4
VROEGER	5
De wekker	7
Conservenblik	8
Bloempje	9
Soms als ik in mijn bed lig...	10
Hij was één man...	10
Onweer	11
Geen rozen zonder doornen	12
Panorama	13
De laatste snaar	14
Alleen voor jou	15
LATER	17
Tweesprong	19
U luistert en applaudisseert...	19
Hoge hakken...	20
De klok heeft half elf geslagen	21
We gaan van A naar B...	22
Soms goudgeel en bruin omrand...	23
Ik zie je nog, langharige knul...	24
De minuten schijnen dagen...	25
De weemoed van het najaar...	26
Ik kan het je niet zeggen...	27
Ik ben de weg opgegaan...	28
Als ik vandaag aan je denk...	29
Jij bent voor mij als de zon voor de aarde...	29
Door verdriet en verlangen...	29
Vorbij I	30
Illustratie	31
Vorbij II	32
Deze kamer vol van snuisterijen...	33
Verlangen...	34
Hoe zal ik zeggen wat er in me omgaat?	35
Egidius, waer bestu bleven?	36
Koud verkleumd lichaam...	37
Toch had jij gelijk. Ergens...	38
's Morgens. Broodjes in De Haan...	39
Zoals ik jou nu zie ben je nergens...	40
Morgen:...	41
EN NU?	43
Jarenlang al wil ik schrijven...	45
Illustratie	46
Lukken of mislukken?	47

Was het dan al avond geweest...	48
Vijf voor twaalf	49
Je ziet het aan de bomen...	50
Ik zag je komen...	51
Hoe komt een mens het leven in?	52
De tooghanger	53
Mijn gitaar	53
Afscheid van Boechout	54
Slechts vier woorden	56
Bunker	57
Illustratie	58
Telefoon	59
Heel even maar	60
Verlangen	61
Pluche	62
Tot Jotie	63
Het is niet zo dat, als ik niets zeg...	64
's Nachts	65
Leugenaar	66
Ik ben de speler die zelf speelbal is...	67
Er is altijd iets dat overblijft...	68
De zin van het leven...	69
Gek onlogisch	70
Lang was het geleden...	71
Soms zet ik ramen...	72
Inhoud	73
Colofon	75

COLOFON: